



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

3. ÚNORA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Tlučte,
a otevře se vám**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 9. ledna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Oskar
Libor Rösner
- strana 4 -

**Třetí část tajemství
z Fatimy a odpad od víry
na Západě**
Raymond kardinál Burke
(Výňatek z přednášky)
- strana 5 -

**Zasvěcení
kněží Božskému Srdci**
- strana 7 -

Starat se, chránit, vést
Arcibiskup Charles
J. Chaput, Filadelfie
- strana 8 -

Najít opět sám sebe
John Eldredge
- strana 8 -

**Ateistka se stala
misionářkou Kristovou**
Alexa Gaspariová
- strana 9 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (41)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -



Kaple sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti, foto Jiří Koleček

O Otčenáši – Tlučte, a otevře se vám (Lk 11,9-13)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 9. ledna 2019, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnešní katecheze se vztahuje k Lukášovu evangeliu. Zvláště toto evangelium totiž, počínaje vyprávěním o dětství, líčí postavu Krista v atmosféře intenzivní modlitby. V něm jsou obsaženy tři chvalo zpěvy, které provázejí každodenní modlitbu církve: *Benedictus*, *Magnificat* a *Nunc dimittis*.

V této katechezi o Otčenáši budeme pokračovat pohledem na modlícího se Ježíše. Ježíš se modlí. V Lukášově podání

například epizoda o proměnění začíná modlitbou. Říká: „Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl.“ (Lk 9,29) Každý krok Ježíšova života je však podnícen vanutím Ducha, který jej vede ve všech jeho činech. Ježíš se modlí při křtu v Jordánu, vede dialog s Otcem před důležitými rozhodnutími, často se stahuje do ústraní, aby se o samotě modlil, přimlouvá se za Petra, který jej krátce na to zapře. Říká: „Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protří-

bit jako pšenici, ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla.“ (Lk 22,31-32) To skýtá útěchu, vědět, že se Ježíš modlí za nás, modlí se za mne, za každého z nás, aby naše víra nezanikla. To je pravda. [Někdo se zeptá:] „Ale, otče, dělá to dosud?“ Stále tak činí před Otcem. Ježíš se za mne modlí. Každý z nás si to může říci. A také můžeme říci Ježíšovi: „Ty se modlíš za mne, modli se dál, potřebuji to.“ Takto směle.

Pokračování na str. 10

O ženách a jejich specifickém poslání v životě lidstva, jak to ustanovil Bůh, jsme na stránkách Světla rozvažovali již nespočetněkrát. Tentokrát svoji pozornost směřujeme na muže a na znovuoživení jejich Bohem dané identity, protože na tom do značné míry závisí obnova křesťanské kultury naší lidské společnosti. Velmi jasně to vystihl před rokem ve svém dopise filadelfské arcidiecézi biskup Charles J. Chaput, když konstatoval: „Úpadek mužské zralosti a připravenosti nést zodpovědnost je jedním z největších problémů současné kultury. Katoličtí muži musí dorůst do svého Bohem daného povolání.“ (str. 8) Nejen katolická církev, jak to častěji slyšíme, potřebuje svatě věřící katolické muže. Potřebuje je celý pozemský svět. A kde hledat svoji ztracenou identitu? Příklady z Bible nám říkají jasně: na poušti, v tichu – čili přinejmenším v častém odpoutávání své mysli a svého srdce od hluku tohoto světa, v pevnějším přimknutí se k Bohu, v naslouchání jeho hlasu, ... v uposlechnutí.

V souvislosti s tématem minulého týdne věnovaného zasvěcenému životu se vracíme zpět do jubilejního fatimského roku 2017, v němž se mj. konala pouť *Institutu Krista Krále Nejvyššího Kněze* do Fatimy. Přednáška kardinála Raymonda Burkeho (str. 5-7), kterou zúčastněným přednesl, nebyla jen o apostazi, jak by se na první pohled mohlo zdát. Výchozím bodem přednášky totiž byla naše katolic-

Editorial

ká víra a konečné vítězství víry pod vedením Neposkvrněného Srdce Mariina. A ať už byla v daném okamžiku zaměřena na zmíněné poutníky, přece jen je její rozměr daleko širší, protože mnohé lze vztáhnout právě s ohledem na fatimské zjevení Neposkvrněné i na vlastní život a svoji část zodpovědnosti za šíření pravé víry podle učení Božího Syna, Ježíše.

Jestliže kardinál zmiňuje různé druhy apostaze, přichází nám možná na mysl jeden z nezbytných duchovních prostředků v boji s Nepřítelem lidské duše – smírné oběti a modlitba smíru. Naši předchůdci ve víře dobře věděli, že je třeba s kajícím srdcem odprošovat Trojjediného Boha za všechny jeho urážky, zneuctění, odmítnutí... Vždyť sám Ježíš žádal sv. Markétu Marii Alacoque, aby bylo jeho Srdce usmířováno a odprošováno! A tak i při společných adoracích zněly nejen klanění, díkůvzdání a prosby, ale své místo mělo i smírné odprošení. Dnes je tato praxe poněkud opomenuta. A přitom i na fatimských pasáccích můžeme vidět, jak moc důležité je obětovat se a prosit Boha za usmíření, ačkoliv sami nemusíme být zdroji oněch hříšných krutostí vůči Bohu. Těžko lze totiž očekávat, že ten, jehož srdce momentálně odmítá Boha, bude schopen smírného postoje. Věčného Otce osloví spíše ti, kteří jsou otevře-

ni jeho působení a chápou, že způsobené zlo je třeba odčinit a zatvrzelým duším pomoci k otevření se Bohu. Je vpravdě dílem křesťanské lásky a zodpovědnosti takto přistupovat ke spáse své i druhých.

Možná můžeme mít obavy a domnívat se, že s podobnými myšlenkami je lepší zůstat ve své komůrce a nedávat je na oddiv. To bychom však příliš nepřispěli k uzdravení naší generace, která se začíná obnovou našich srdcí a našeho jednání podle Božího řádu a jeho zákonů. Povzbuzením jsou nám v takovém případě velkolepá svědectví víry těch, kteří Ježíše Krista poznali a uvěřili v něho až v mladém či i v dospělém věku. (str. 9-12) Ba mohli bychom se někdy i stydět, že oni se nebojí veřejně svědčit o své víře, naprosto bezprostředně, bez vytaček, zatímco my máme obavu, aby... (doplníme si jistě každý sám). Je potřeba hledat Boží vůli, která někdy může spočívat i v jisté diplomacii, při úspěchu ve zkrocení vlastního rozjásaného ega... Nikdy však nesmíme zapřít Krista a jeho učení!

Prosme tedy Trojjediného Boha a Neposkvrněnou Pannu Marii, abychom se nebáli žít svoji víru i navenek a abychom se naučili dělat a mluvit to, co je správné a užitečné v očích Božích – pro nás, pro druhé. A abychom si vždy byli dobře vědomi své vlastní identity – nejen té mužské či ženské, ale především oné duchovní, tedy katolické.

Daniel Dehner

Vrať se do synagogy v Nazaretě, kde jsi zanechal Pána při jeho prvním veřejném vystoupení v jeho domovině. Pros Božího Ducha, aby zbavil tvé srdce povrchních, špatných a nevhodných myšlenek, abys Ježíšovo naučení přijal s pravou pokorou a otevřeností.

Jak se dnes přesevďečíš, samotné zalíbení a uspokojení z Božího slova nestačí. Nazaretští si zatím

pochvalují výklad svého rodáka, protože mají pocit, že to splňuje jejich očekávání. Ale Pán, který vidí do lidských srdcí, musí bohužel konstatovat, že jeho záměry a jejich představy se zcela rozcházejí. Sama skutečnost, že Ježíš vyrůstal celá léta uprostřed nich, že ho „tak dobře“ znají, stává se pro ně vážnou překážkou, jakmile mají poznat a přijmout jeho pravé poselství. Dlouhodobá blízkost Ježíše se pro ně nestala příležitostí, aby v něm objevili něco, co je hodno obdivu a úcty, nechtějí připustit, že by mohl být něčím víc než oni sami. Vidí v něm stále jen *syna Josefova*.

Není tvůj dlouhotrvající blízký vztah k Ježíši také poznamenán omylem sousedské familiarity? I tvé srdce se může stát nakonec místem, kde Pán přestává být prorokem. Dlouhá léta v Pánově blízkosti mohou také svádět k nepravé důvěrnosti a falešnému sebevědomí, které je horší než lhovost a zevšednění. Nedopusť, aby ti Ježíš pro svou blízkost a stálou přítomnost tak zdomácněl, že bys začal přehlížet jeho nekonečnou božskou velebnost a nedocenitelnou lásku, takže bys ji nepřijímal s pokorným úžasem a vděčným klaněním, ale se sebejistou samozřejmostí.

Takový stav může být nebezpečný, protože svádí, aby se v tvém srdci zabydlela nekritická sebejistota, která je pak povážlivě nedůtklivá vůči nelichotivé pravdě. Jak jinak si chceš vysvětlit ten nečekaný zvrát nálad, kterého jsi v synagoze svědkem? Jak je možné, že Ježíšovi sousedé, kteří ho před chvílí poslouchali se zjevným uspokojením a pochvalovali si, že promlouvá jako naplněný milostí, jsou najednou zachvázeni hněvem? Ježíš jim nastavil zrcadlo, a to oni nesnesou. Jdou nakonec ve své zaslepenosti tak daleko,

že jsou ochotni uchýlit se ke zločinu, jen aby nemuseli změnit své smýšlení.

Proč vyslovil Ježíš slova, která jeho posluchače náhle tak popudila? Protože jsou situace, kdy není možné vyhnout se konfliktu. Hlásání pravdy může narazit na takový odpor, že vyvolá dokonce krajní nepřátelství. Ale to není důvod zamlčet důležitou pravdu. Máš odvahu požádat Pána, aby i tobě nastavil zrcadlo pravdy?

Využij dnešní zkušenosti a zamysli se upřímně nad skutečnými úmysly svého duchovního života. Existuje také nábožnost, která se ve skutečnosti neklání Bohu, ale sobě. I kdyby všechny tvé skutky byly hodny chvály, nekonáš je především proto, že se ti to zalíbilo a že tak imponuješ svému prostředí? Nedospěl jsi k přesvědčení, že ty sám už dobře víš, čeho je třeba, a nikoho k tomu nepotřebuješ? Radikální obrácení nepotřebují jen zatvrzelí hříšníci, ale i ti, kteří si léta myslí, že žijí v Pánově blízkosti, ale spoléhají jen sami na sebe.

Zanech nad srázem nejen rozkacené Nazareťany, ale i svou nepřiznanou sebelásku, která má vlastně stejné sklonky jako oni. Pospěš za Pánem. Po incidentu a velkém zklamání v Nazaretě jej nejvíce potěšíš prosbou, aby ti prokázal milosrdenství. On přece přišel, jak sám řekl, aby *slepým vrátil zrak*⁽¹⁾. Popros ho o uzdravení: *Pane, ty jsi má naděje, má důvěra od mého mládí*.⁽²⁾ Vypros si poznání a odhodlání, abys nadále dělal jen to, co on chce, ale abys to dělal také jen proto, že on to chce. Protože je jen jediný způsob, jak se mu můžeš opravdu přiblížit, a to je **láska**.

Máš dary? Máš úspěchy? Máš znalosti? Máš postavení? Jdou za tebou davy? To všechno ti není k ničemu, jestliže nemáš lásku, která *nemyslí na sebe, nenadýmá se ani nerozčiluje, nevychloubá se a nezávidí, ale raduje se z pravdy*.

Raduje se i z pravdy o vlastní nicotnosti, aby se s tím větším úžasem a úctou bez ustání klaněla Pánu, který se k tobě sklání. Ježíšova blízkost musí stále více prohlubovat a nikoliv odsouvat a zatlačovat tvé upřímné vyznání: *Pane, nejsem hoden, abys ke mně vstoupil*,⁽³⁾ *odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný*.⁽⁴⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 1,4-5.17-19

Za krále Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejich knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31-13,13

Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenašel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek,

Dokončení na str. 6

Přijímáš-li výzvu k opravdovému obrácení, pak tvé dnešní setkání s Pánem není o nic menší milost, než jaké se dostalo mezi všemi malomocnými Námánovi a ze všech vdov právě vdově ze Sarepty. Posiluj stále svůj vděčný úžas vědomím, že nikoliv ty sis vyvolil Ježíše, ale on si vyvolil tebe⁽⁵⁾. *Vždyť tě znal dříve, než tě stvořil v lůně, posvětil si tě, než jsi vyšel z mateřského života. Celý zbytek svého života využij k tomu, že budeš vyprávět o jeho spravedlnosti a hlásat jeho podivuhodné skutky*.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 4,18; ⁽²⁾ Ž 71,5; ⁽³⁾ Mt 8,8;

⁽⁴⁾ Lk 5,8; ⁽⁵⁾ srov. Jan 15,16;

⁽⁶⁾ srov. Ž 71,15-16

Svatý Oskar

Jiná podoba jeho jména zní Ansgar a znamená to něco jako „Boží oštěp“. Tento „Boží oštěp“ mířil své ostří vždy vzhůru k nebi – nikoli však s nepřátelskými úmysly, ale proto, aby svým svatým životem dobral Boží království.

Narodil se v roce 801 v den, kdy církev slaví Narození Panny Marie (8. září), nedaleko benediktinského opatství Corbie v dnešní Francii, přesněji v Pikardii. Oskarova rodina pocházela původně pravděpodobně ze Saska, do Pikardie se přistěhovala z neznámých důvodů v průběhu let. Jméno Oskar (Ansgar) je koneckonců germánského původu. Šlechtický původ mu otevřel brány do školy zmíněného opatství, v jehož zdech získal na tu dobu vynikající vzdělání. Prvotřídní učenci se podíleli na formaci mladého šlechtice i po strážce duchovní a Oskar se rozhodl, že se rovněž stane benediktínem. Složil tedy řádové sliby a stal se plnohodnotným členem řádu.

A taktéž věrným a velice schopným. Ocenili to i jeho představení a v roce 823 Oskara vyslali do řádové školy v Novém Corbei (též Corvey či Höxter), aby zde ve Vestfálsku působil jako vychovatel rádo-
vého dorostu.

V Novém Corbei setrval čtyři roky. Není vůbec zapotřebí se rozepisovat, jak si v nové roli počínal. Za všechnu chválu hovoří rozhodnutí císaře Ludvíka I. Zbožného, který v roce 827 Oskara poslal do Dánska, aby se stal tehdy čerstvě pokřtěnému následníku trůnu Haraldovi oporou při jeho prvních krůčcích v životě křesťana a zároveň aby v Dánském království šířil slávu Kristova království.

Šlo to ztěžka, odpor pohanských kněží a tamní nobility byl nesmírně urputný. Půldruhého roku se Oskar pokoušel zasít do kamenité půdy dánských srdcí zrno víry, leč veskrze neúspěšně. Poté se vrátil k císařskému dvoru, kde se však zdržel pouze pár měsíců. Ještě v témže roce

(829) vrhl císař Ludvík „Boží oštěp“ ještě dál na sever – do Švédska.

V Björkö vystavěl Oskar první kostel na Skandinávském poloostrově vůbec, jenomže misionářské úsilí horlivého zvěstovatele Boží lásky naráželo na podobné, ne-li horší překážky než v Dánsku. Proto se ani na chladném severu příliš neohřál – všehovšudy dva roky. Po jejich uplynutí se znovu hlásil na císařském dvoru.



Sever mu však byl jakoby souzen. Když v roce 831 došlo ke zřízení nového biskupství v Hamburku, byl třicetiletý Oskar jmenován jeho prvním biskupem. Sotva si uvykl na berlu a mitru, už podnikal první kroky k započeti velkolepé misionářské činnosti směřované na milovaný sever. Papež Řehoř IV. jej jmenoval papežským legátem pro Švédsko, Dánsko a Šlesvicko-Holštýnsko a udělil mu s palliem metropolitů taktéž právo jmenovat na tomto území biskupy.

Zaštitěn autoritou papeže i císaře zahájil biskup Oskar novou etapu snah o obrácení severní Evropy. Neúnavně, vytrvale, věrný svému poslání. Do Švédska vyslal dva spolubratry, sám se ujal hlásání Božího slova opět v Dánsku, kde byla situace o poznání horší. Jak tvrdý oříšek k rozlousknutí Dánové budou, ukázali v roce 845 svou válečnou výpravou, při níž zničili přístav Hamburk, sídelní město Oskarovy diecéze. Učinili tak pomyslnou tečku za pět let trvajících událostmi po smrti Ludvíka Pobožného, po níž se rozpadlo veliké impérium Karlovců a s ním se kvůli vnitřním sporům i vnějším okolnostem zhroutilo vše, co Oskar pracně budoval.

To ovšem nemohlo otupit ostří „Božího oštěpu“. Hmotné problémy biskupa, jenž přišel o střechu nad hlavou i zdroj

veškerých příjmů, vyřešil východofranský král Ludvík II. Němec, jenž Oskarovi nabídl nové biskupství v Brémách. Avšak oficiálně se jej mohl Oskar ujmout až v roce 858 – do té doby odmítali jeho titulaturu uznat papež a kolínský arcibiskup, pod nějž brémské biskupství spadalo. (Až v roce 864 papež vyčlenil brémskou diecézi zpod vlivu kolínských arcibiskupů a vytvořil novou, brémsko-hamburskou diecézi.) Pastorační problém vyřešili severští panovníci, kteří nedlouho po vyplundrování Hamburku otevřeli hranice křesťanským misionářům a tím i christianizaci svých zemí.

„Apoštol severu“, jak se Oskarovi přezdívalo, neřídil misionářské úsilí ze svého sídla, ale opět osobně procházel Dánskem a Švédskem a v roce 852 či 853 mohl do křestní vody ponořit samotného švédského krále Olafa. To byl v té době první krok k tomu, aby křesťanství přestalo být záležitostí úzce omezeného množství věrných vyznavačů Ježíše Krista. Oskar proto pověřil správou místní křesťanské obce otce Rimberta, sám zaměřil svou pozornost na ty kraje, v nichž dosud vládly pohanské kultury.

Misionář v něm se nezapřel: misionář navenek, uvnitř zůstával nadále mnichem, jak poznamenal dobový kronikář. Mnichem, který se řídil benediktinskou řeholí, mnichem, který se podle předpisů (a kolikrát i více, než vyžadovaly) modlil, postil a kál, mnichem, který pod biskupským rouchem nosil zíněný pás. Mnichem zbožným, laskavým, pozorným k potřebám druhých. Zjednával právo vdovám a sirotkům, jeho měšec byl pro ně vždy otevřen, bojoval proti obchodu s otroky, miloval své nepřátele. Za Oskarova života se to projevovalo neskonalým vděkem těch, jimž bylo pomozeno, úctou těch, kteří to pozorovali zblízka či zdáli, vytrvalou podporou franských panovníků a jejich velkým uznáním. Dva roky po Oskarově skonu pak prohlášením Apoštola severu za svatého, což vykonal papež Mikuláš I.

Biskup Oskar – Ansgar odevzdal svou duši Pánu 3. února 865. Krátce předtím svěřil svou brémsko-hamburskou diecézi věrnému Rimbertovi a věnoval se už toliko modlitbě, rozjímání a přípravě na odchod z tohoto světa. Rimbert později napsal Oskarův životopis a byl rovněž prohlášen za svatého.

Třetí část tajemství z Fatimy a odpad od víry na Západě

Výňatek z přednášky, kterou přednesl kardinál Raymond Burke
3. listopadu 2017 ve Fatimě při pouti *Institutu Krista Krále Nejvyššího Kněze*
u příležitosti Jubilejního roku zjevení Naší Milé Paní

Aniž bychom se pouštěli do diskuse, jestli bylo třetí tajemství zveřejněno úplně, zdá se, že když vycházíme z rozhodujících studií o zjeveních Naší Milé Paní z Fatimy, je jasné, že vzhledem k rozpoutaným d'ábelským silám v naší době, které pronikly také do života církve, vzdálily lidi daleko od pravdy víry a tím také od božské lásky, která vytéká ze svatého probodeného Srdce Ježíšova.

Dne 10. září 1984 prohlásil tehdejší biskup z Leiria-Fatimy, jeho excelence Alberto Cosme do Amaral, že na základě jeho studií, jejichž závěry byly potvrzeny sestrou Lucií, a které uvedl na jedné slavnosti na univerzitě ve Vidni, kdy se jednalo o otázkách a odpovědích k obsahu třetí části poselství nebo tajemství z Fatimy, toto:

Jeho obsah ... se týká jenom naší víry. Dávat rovnítko mezi tajemstvím a oznámením katastrof nebo nukleárního holokaustu by znamenalo zkomolení smyslu poselství.

Ztráta víry jednoho kontinentu je horší než zničení jednoho národa. Je pravda, že víry v Evropě stále ubývá.

Bratr Michael od Nejsvětější Trojice napsal ve svém monumentálním průzkumu, týkajícím se zjevení Panny Marie ve Fatimě o třetí části tajemství, následující pojednání:

„Krátkce řečeno, triumf Neposkvrněného Mariina Srdce se vztahuje bezpochyby ještě více na třetí než na druhé tajemství. Protože znovu nastolený mír bude darem nebes, ne tedy Neposkvrněného Srdce Mariina. Její vítězství patří jinému řádu, tomu nadpřirozenému, ale také časnému uspořádání. Vítězství víry bude zakončeno nejdříve dobou odpadu od víry a velké slabosti pastýřů církve.

Tak jak mohou být strašné fyzické tresty, spojené s povstáním neposlušných lidí proti Bohu, tak jsou mnohem hrozivější duchovní tresty, které jsou následky smrtelného hříchu: věčná smrt. Tak se stane

jasně viditelným, že jenom víra, vštípená lidem zprostředkovaně Neposkvrněným Mariiným Srdcem ve vztahu spojení srdcí s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým, může zachránit lidi před duchovními tresty, které na sebe nutně svolává vzpoura proti Bohu, na původce vzpoury, na celou společnost a církev.

Odvážné vyučování víry v její celistvosti je centrem úkolů církevních pastýřů: římského papeže, biskupů, kteří jsou ve společenství se stolcem Petrovým a s jejich nejdůležitějšími spolupracovníky, kněžími. Z tohoto důvodu se zaměřuje třetí tajemství zvláštní silou na ty, kteří vykonávají v církvi pastorační úkol. Jejich sehlání v nauce víry, ve věrnosti vůči nauce a stálé praxi církve – ať je to kvůli povrchnému, zmatenému, nebo dokonce světskému přístupu – a jejich mlčení uvádí duše, pro které byli vysvěceni a měli se o ně du-

chovně starat, do smrtelného nebezpečí v nehlubším duchovním smyslu.

Otrávené plody ztroskotání pastýřů církve se projevují ve způsobu uctívání, nauce a morální kázni, které už nejsou v souladu s Božím zákonem.“

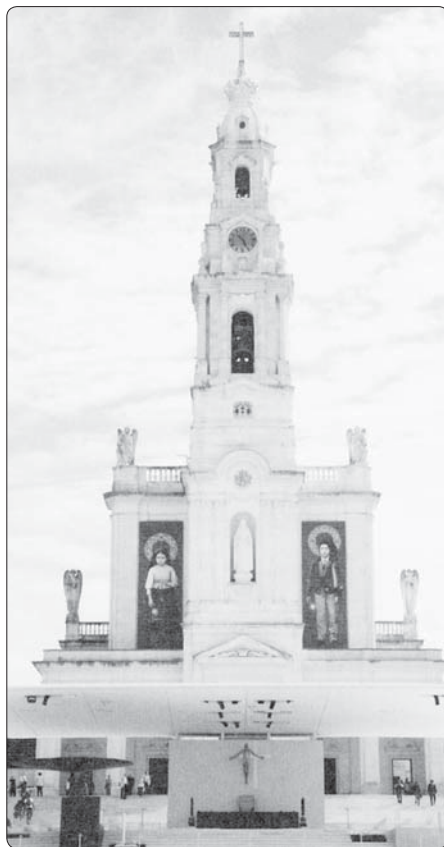
Odpad od víry

Technickým pojmem církve pro odpad od víry je apostaze. To slovo pochází z řeckého *apo istamai* – odstupovat, vzdalovat se. V církvi se používá, aby se popsal stav člověka, který dostal dar víry, ale potom jej znovu opustil. Toto slovo se používá také pro stav člověka, který nejprve přijal povolání ke kněžství a potom stav klerika opustil, nebo který přijal Bohu zasvěcený život a ten pak opustil. V tomto smyslu mluví církev o odpadu od víry, o apostazi od kněžského svěcení a apostazi od Bohu zasvěceného života. Protože se může úvahy zabývají prvním významem apostaze, to je apostazi víry, uvažují oba další způsoby použití slova jenom jako charakteristické pro základní podstatu apostaze: opuštění Boží milosti, která byla dříve Bohem darována a člověkem přijata.

K tématu apostaze píše svatý Tomáš Akvinský: „Apostaze je určitý způsob, jak se od Boha vzdálit. Existuje více způsobů, jak se vzdálit od Boha, tak jako existují různé způsoby pro lidi, jak se s Bohem sjednotit... Když se přece člověk od víry vzdálí, pak se zdá, že se úplně od Boha vzdálil. Proto – abychom mluvili jednoduše a absolutně – je apostaze tím, co působí, že se někdo od víry vzdaluje. Nazývá se to odpadem od víry skrze nevěru. Tímto způsobem je čistá a jednoduchá apostaze spojena s nevěrností.“

Při odpovědi na různé výhrady vysvětluje svatý Tomáš Akvinský velmi konkrétní povahu apostaze.

Jako odpověď na jednu výhradu, která se týká povahy apostaze, to znamená, jestli se jedná více o akt vůle, nebo intelektu, píše svatý Tomáš toto: „Na víru se nevztahuje jenom víra srdce, nýbrž také



Bazilika ve Fatimě

protest proti této vnitřní víře slovy a vnějším jednáním, protože vyznání je aktem víry. A s tím souvisí určitá slova nebo určité vnější projevy s nevěrností, pokud jsou znamením toho..., tak jako se slovo »zdravý« považuje za stav zdraví. Tak jako se zmizením tělesného života uvedou všechny údy a všechny části organismu do anarchie, tak se projeví ve všech údech neuspořádanost, jakmile je potlačen tento život spravedlnosti, který vychází z víry. Tento nepořádek se projeví zaprvé ústy: těmi se projevuje srdce nejčastěji; zadruhé očima; zatřetí v pohybovém ústrojí; začtvrté ve vůli, která má sklon ke zlému. A z toho vyplývá, že apostata seje spory, protože se snaží také ostatní odvrátit od víry, tak jako se on sám od víry odvrátil.“

Vysvětlení svatého Tomáše o podstatě apostaze nám připomíná modlitbu, kterou učil anděl Portugalska pasáčky z Fatimy během prvního ze tří zjevení. Tato zjevení byla přípravou na zjevení Matky Boží. Ona modlitba vyjadřuje neoddělitelnou jednotu víry a ctnosti: víra v Boha se vyjadřuje nutně v lásce k Bohu. Boží posel už dal prostředek, kterým Matka Boží provede svět, prožívající těžkou kříží apostaze: prostředek víry a modlitby, pokání a smíření.



*Sv. Tomáš Akvinský,
kostel Santa Maria del Carmine, Milán*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář.

Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně jak Bůh poznává mne.

Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium - Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste prá-

vě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“

Řekl jim: „Jistě mi připomenete příslovi: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“

Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“

Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Apostaze se odlišuje od hereze, toho druhého těžkého hříchu proti víře. P. Dominik Prümmer OP definuje ve své klasické *Příručce morální teologie* apostazi takto: „Totální odpad od křesťanské víry, kterou člověk předtím svobodně přijal.“ Apostaze je úplný odpad od katolické víry, zatímco hereze je odmítnutím některého článku víry. Podle toho, jak se hereze přijme, může vést k apostazi, to je k úplnému odmítnutí víry, zatímco apostaze ze své podstaty je úplným odmítnutím života z víry.

P. Prümmer poukazuje na to, že aby apostaze byla skutečná, není nutné, aby se věřící připojil k jiné víře, třeba k židovství nebo k islámu, ale že stačí, aby „po křtu, který přijal v katolické církvi, víru úplně zapřel“. Jako příklad uvádí ty, kteří svoji katolickou víru opustili jako racionalisté, ateisté, volnomyšlenkáři nebo svobodní zednáři.

O druhu a způsobu, jakým církev trpěla pod vytrvalou heretickou naukou modernismu, je pojednáno svatým papežem Piem X. v jeho první encyklice *E Supre-*

mi ze 4. října 1903. Vzhledem k obavám, se kterými přijal volbu na stolec Petrův, prohlásil:

„Když odmyslím jiné důvody, zděsil jsem se současného těžkého utlačení lidského pokolení. Je přece všem známo, že dnešní lidská společnost trpí těžkou, hluboce zakořeněnou nemocí, jaká v dřívějších dobách nebyla známa. Den za dnem roste a vleče své oběti v celkové rozvrácenosti do záhuby. Vy víte, důstojní bratři, jaká to je nemoc. Odpad, oddělení se od Boha, tento nejužší spojenec záhuby, podle slov proroka: »Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhytnou.« (Ž 73,27)“

Dnes je římský pontifex daleko více vystaven hrozivé výzvě všeobecné apostaze od víry. Daleko silnější jsou dnes hnutí za jednotnou vládu světa a některá hnutí uvnitř církve samé neuznávají morální zákon, protože nemají základ v Bohu a v jeho plánu naší věčné spásy.

Ve své encyklice *Pascendi Dominici Gregis* z 8. září 1907 Svatý otec ukázal, že heretická učení modernismu, která pramení z racionalismu a sentimentalismu,

odvádí duše od víry. Píše k tématu korupce uvnitř církve, jež byla zapříčiněna přijetím světské kultury, které chybí základy zdravé filosofie a teologie:

„Abychom v této věci neprodleně jednali, vyžaduje především ta skutečnost, že příznivce omylů nenacházíme jenom mezi otevřenými nepřáteli, ale daleko více – a to je ze všeho nejbolestnější a nejstrašnější – jsou ukryti v srdci a lůně církve. Jsou o to škodlivější, oč méně jsou viditelní. Mluvíme o mnoha z katolických laiků – a co je daleko více politováníhodné – z okruhu samotných kněží, kteří v nějaké zfalšované lásce k církvi, bez pevné filosofické a teologické ochrany a očarování jedovatými naukami nepřátel církve, zbaveni veškeré skromnosti se pokládají za zlepšovatele církve a napadají ve smělych útocích všechno svaté v Kristově díle, ba samotnou postavu božského Spasitele tím, že v rouhavé opovázlivosti ho snižují na pouhého člověka.“

Jak velmi se dnes mohou nechat nerozvážní věřící ošálit povrchnostmi, přitažlivými návrhy a nechat se oslepit působivými reklamními hesly, pod jejichž povrchem se skrývá jed pro duši!

Je nutné rozlišovat dva druhy „vnějších projevů“ apostaze, jak to činí *Dictionnaire de Théologie Catholique*. Apostaze se může navenek jevit přímým jasným způsobem, když „věřící oznámí kategorickým prohlášením nebo činy, které jsou na úrovni prohlášení, že se vzdává katolické víry“. To by byl případ u pokřtěného katolíka, který přestoupil k židovství nebo k islámu, nebo se písemně nebo jinak prohlásil za volnomyšlenkáře nebo ateistu. Nebo ti pokřtění, kteří svým jménem podporují vědomě skupiny, které se vůči katolické víře staví výloženě nepřátelsky.

Apostaze se může také projevat bez výslovného vyjádření nebo vysvětlování, „když se křesťan chová tak, že se z toho dá s jistotou odvodit, že se víře zcela od-cizil, aniž by formálně podepsal, že se víry vzdává“. Zde bychom mohli uvést například ty, kteří hanebně schvalují útoky proti církvi, kteří se vysmívají pastýřům církve, posmívají se institucím, svatým obřadům a Bohu zasvěcenému životu, nebo kteří navrhují zákony, které odporují Božím zákonům či zákonům církve. „V těchto vnějších projevech, jestliže se



Putovní socha Panny Marie Fatimské

vyskytují promyšleně a především opakovaně, je důkaz, že víra z jejich srdcí zmizela a že se tím provinili.“

Zkrátka „apostaze je hříchem proti víře, protože odmítá zjevené učení. Je to hřích proti náboženství, protože Bohu odpírá pravou bohoslužbu, a proti spravedlnosti, protože pošlapává slib křesťana.“

Tento *Dictionnaire de Théologie catholique* se vztahuje na jednoho moderního autora, Jean-Françoise Badeta, který nazývá apostazi „duchovní sebevraždou“ a vysvětluje:

„Tato »náboženská sebevražda« je po nenávisti k Bohu nejtěžším hříchem, protože je obsáhlejší než jednoduchá provinění proti morálním ctnostem. Odděluje síly lidské duše – inteligenci a vůli – od Boha.“

Je jasné, že apostaze, ať je přímá nebo nepřímá, vzdaluje srdce od Neposkvrněného Srdce Mariina a tím od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, která jediná jsou prameny naší spásy. V tomto ohledu nesou pastýři církve, kteří určitým způsobem na apostazi spolupůsobí – zvláště svým mlčením – vážnou zodpovědnost, jak zdůrazňuje poselství z Fatimy.

*Z Marie heute 6/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

ZASVĚCENÍ KNĚŽÍ BOŽSKÉMU SRDCI

Pane Ježíši, náš nejmilejší Vykupiteli
a věčný Veleknězi,
milostivě na nás pohlédni.

Ty jsi nás nazval svými přáteli
a dal jsi nám účast na svém kněžství.

Tvé Nejsvětější Srdce
je jediným útočištěm spásy pro všechny,
kdo se lopotí a jsou obtíženi.

Proto se ti dnes zcela odevzdáváme
a zasvěcujeme.

Tvoji jsme a tvými chceme vždy zůstat.
Ty jsi kněží, ctitelům svého Srdce,
přislíbil hojné ovoce v jejich službě.

Učiň nás, prosíme,
hodnými dělníky na tvé vinici,
vpravdě tichými a pokornými,
plnými ducha zbožnosti a trpělivosti.
Dej nám, aby naše srdce bila
toutéž láskou jako tvé Srdce,
abychom směli v duších věřících
zapalovat a uchovávat plamen tvé lásky.

Plamenem lásky svého Srdce
nás obnov tak,

abychom se nestarali o nic vážněji
než o tvou slávu a záchranu duší
vykoupených tvou drahocennou Krví.

Smiluj se, dobrý Pastýři,
zvláště nad kněžími, našimi spolubratry,
kteří svými nevěrnostmi
tebe a tvou Snoubenku církev zarmucují.

Dopřej nám milost vrátit je
do tvé náruče,
nebo aspoň naši utěšující láskou
usmířovat tyto hříchy, jimiž jsi zraňován.

Prosíme tě nakonec
slovy svatého Augustina:
„Sladký Ježíši, žij ty ve mně.

Zasáhni mého ducha živou
jiskrou své lásky,
aby se má duše rozhořela
dokonalým ohněm.

Ať tento oheň hoří v hlubině duše,
v celé mé bytosti,
abych směl na konci svého života
nalézt tebe,

který s Otcem a Duchem Svatým
žiješ a kraluješ na věky věků.“

Amen.

*(Přívodce kněžské modlitby. Uspořádal
Mons. Milán Kouba. Arcibiskupství
olomoucké v nakladatelství Matice
cyrilometodějská s. r. o. Druhé, upravené
vydání. Olomouc 2014, s. 40–42)*

Starat se, chránit, vést

Svět potřebuje věřící katolické muže

Život je boj, cituje autor C. S. Lewise, je to duchovní boj. Boj proti zlu v nás a ve světě okolo nás, i když je to boj nenásilný. K tomu jsou muži zvláště vyzýváni.

Muži potřebují výzvu. Muži musí svoji hodnotu vyzkoušet a dokázat. Nejsmyslnější prožívají muži svoji existenci tehdy, když přijmou nějakou vyšší záležitost za vlastní. Proto se hlásí mladí muži k námořnictvu nebo k rančerům. Nečiní to přestože, nýbrž právě proto, že jsou k tomu vyzýváni. Protože to také bolí. Protože každý chce být nejlepším mezi bratry, kteří se také počítají k nejlepším.

K prvním kapucínům a jezuitům se nepřipojili muži, kteří chtěli ze světa uprchnout, ale ti, kteří chtěli svět změnit. Proměna světa, která vyžadovala úplnou angažovanost muže – veškerou energii, lásku, talent a inteligenci – v nasazení pro misi, které bylo větší a daleko významnější než jejich malé ego nebo jejich rozkoše. Jako muži jsme od přírody – což potvrzuje i Písmo svaté – zaměřeni ke konání tří důležitých věcí: starat se, chránit a vést. Nikoliv kvůli naší vlastní spáse, nikoliv z vlastní ješitnosti, abychom uspokojili své vlastní choutky, nýbrž abychom sloužili jiným.

My muži – a to všichni: laici i kněží – neseme zvláštní zodpovědnost, protože po nás evangelium žádá vedení. To neubírá ženám zvláštní schopnosti a charismata, nic z jejich významu, není to žádným způsobem na újmu rovnocennosti žen. Ale lidé nejsou stejné bytosti. Nejsme vyměnitelná kolečka ve společenském soustrojí.

Z křesťanského pohledu nespočívá rovnost na politické ideologii, nýbrž ve skutečných rozdílech a vzájemné závislosti mužů a žen. Jako tvorové jsme určeni k tomu, abychom se vzájemně potřebovali a nikoliv se vzájemně kopírovali.

Když tedy jde o úkoly vedení, je to úkolem mužů, aby vedli specificky mužským způsobem. Jan Zlatoústý, velký světec východní církve, označoval každého otce za biskupa své rodiny. Všichni ot-

cové jsou jako biskupové. A každý otec vtiskuje příští generaci duši svojí láskou, svým sebeovládáním, svojí odvahou – nebo chyběním toho všeho.

Proto se musíme ptát sami sebe: Kdy tvrdím, že jsem věřící muž a katolík, je to poznat také na mém životě? Kdy se modlím? Jak často se zpovídám? Co dělám pro chudé? Jak sloužím potřebným? Mám vztah k Ježíši Kristu? Komu ukazují cestu do kostela? Kolik mladých lidí jsem podnítl k tomu, aby se ptali, jestli nemají duchovní povolání? Kolik času strávím se svojí ženou v rozhovoru o Bohu, kolik se svými dětmi, se svými přáteli? Jak dobře a jak často pociťuji přítomnost Boha ve svém životě?

Církev vypočítává mnoho důvodů, proč by měli lidé věřit v Boha, v Ježíše Krista a v krásu a význam jejich poslání. Ale existuje jenom jeden nepopíratelný důkaz pro pravdivost toho, co učí – osobní svědectví svatých.

To znamená, že svět potřebuje věřící katolické muže, muže, kteří touží stát se svatými. Role katolického manžela a otce – muže, který se z lásky a z vlastního přání rozhodne sloužit potřebám své ženy a svých dětí – takový je pilířem křesťanského domova.

Mužství je otázkou biologie. Nepřihodí se jednoduše jenom tak. Mužnosti se musí naučit. Proto potřebujeme přátelství opravdových bratří v Pánu, abychom se stali učedníky a vůdci, jak to Bůh od nás očekává. (...)

Úpadek mužské zralosti a připravenosti nést zodpovědnost je jedním z největších problémů současné kultury. Katoličtí muži musí dorůst do svého Bohem daného povolání. Jinak řečeno: Uzdravení naší kultury začíná obnovou našich srdcí a našeho jednání.

*(Z dopisu Charlese J. Chaputa své filadelfské arcidiecézi ze dne 31. 1. 2018)
Z VISION 2000 - 3/2018 přeložil -mp-*



John Eldredge

Najít opět sám sebe

V srdci každého muže je ukryta hluboká, přímo duchovní touha po dobrodružství, se vším, co k tomu patří, s nebezpečím a divokostí. Mužské srdce potřebuje místo, na kterém není nic připravené, nic vybudované, nic číselně zakódované, licencované, online, připravené pro mikrovlnku. Kde neexistuje žádný tlak termínů, žádné mobily, žádná zasedání. Nějaké místo, kde je prostor pro duši. Nějaké místo, na němž krajina, která nás obklopuje, souhlasí s mapou v srdci.

Podívejme se na velké postavy Bible: Mojžíš nepotkává živého Boha v nákupním středisku. Nachází ho (nebo je jím nalezen) někde v bezútěšné pustině Sinajského poloostrova, daleko od přepychu Egypta. Totéž platí pro Jakuba: on nezápasí s Bohem v obývacím pokoji, ale ve vádí, vyschlém pouštním řečišti někde východně od řeky Jabok v Mezopotámii. Kam odešel prorok Eliáš, aby znovu získal sílu? Do pustiny. Stejně jako Jan Křtitel a jeho bratranec Ježíš, o němž se píše, že byl duchem zaveden do pouště.

Co tito objevitelé ještě hledali? Oni všichni hledali setkání se samého se sebou. Hluboce v mužském srdci se nachází základní otázky, na které nenajde odpověď náhodou a u kuchyňského stolu. Kdo jsem? Jak jsem byl stvořen? Jaké je moje určení?

Avšak odpovědi na jeho nejhlubší otázky se nedají najít na obrazovce televizoru nebo v ledničce. Mojžíš dostal svůj životní úkol daleko venku v horké, bezútěšné pustině. Byl vyzván, pozván – k něčemu daleko většímu, než by si uměl představit... Když chce muž poznat, kým je a k čemu je na světě, musí nastoupit tuto cestu k sebepoznání [v intenzivní vnitřní modlitbě, v životě ze svátostí, v dobré duchovní četbě, Písmem svatým počínaje – pozn. red.]. Musí své srdce získat nazpět.

*Z VISION 2000 - 3/2018
přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Ateistka se stala misionářkou Kristovou

Jyotsna Paulová: Od komunismu přes buddhismus do svobody dětí Božích v Kristu

Víra nemusí jenom přenášet hory, ale může také spřátelit lidi z úplně různých kultur, vzdálených od sebe tisíce kilometrů. Tak se stalo také mně v těchto dnech, když jsem se seznámila s Jyotsnou Paulovou, zářivou, srdečnou Indkou z Nového Dillí. Byla pozvána komunitou Emmanuel, aby podala svědectví o svém obrácení na katolickou víru. Okouzila posluchače svým dojemným, důrazným, ale také humorným projevem. Při interview, společné prohlídce Vídne a posezení u kávy v Heiligenkreuzu jsme se spřátelily. Jak se říká, společná víra nezná hranic.

Jyotsna se narodila v roce 1964 v Novém Dillí jako druhá ze tří dětí. Otec je ateista z hinduistické rodiny, matka je ortodoxní křesťanka. Její muž jí nedovolil žít její víru, ani ji předat dětem, ačkoliv při sňatku souhlasil s tím, že se dá pokřtít. Tenkrát dostal jméno Pavel. Přesto odmítal každý druh víry. Doma nebyly žádné obrazy Ježíše, ale busty a obrazy Marxe a Lenina, protože se otec – zaměstnanec ruského velvyslanectví – aktivně angažoval v komunistické straně... V této ateistické komunistické „víře“ byly děti vychovány.

Po finanční stránce se rodině dařilo dobře. Jyotsna byla úspěšnou žákyní, sportovkyní a atletkou. K jejím nejoblíbenějším sportům patřilo horolezectví, šplhání po skalách a karate. Všechny tyto aktivity nemohly však vyplnit velkou prázdnotu, kterou pociťovala.

Po škole Jyotsna studovala matematiku. „V této době jsem nejvíce ze všech náboženství nenáviděla křesťanství, protože křesťané mluvili jenom o Bohu a Spasiteli. Proč by neměla mít pravdu všechna ostatní náboženství?“ Jak je to od křesťanů neuvěřitelně nafoukané, domnívala se. A Bible nemůže obstát vůči vědeckým badáním, proto ji úplně odmítala.

„Hledala jsem smysl života, který nemůže ateismus vůbec dát.“ Život se jí zdál být nesmyslný, bez zvláštního významu. Zamyšleně říkala: „Vždycky jsem si kladla mnoho otázek: Proč jsem se narodila? Proč moji rodiče mají raději mého brat-

ra nežli mne, proč je to v naší společnosti tak obvyklé?“

V prvním roce studia vstoupila do komunistického studentského hnutí. Navenek vypadala vyrovnaná, ale současně se u ní objevily deprese a myšlenky na sebevraždu. Dostávala antidepresiva. K jejím depresím se připojil silný komplex méněcennosti.



Jyotsna Paulová

Teď vypráví s úsměvem: „Kolegyně mi říkaly, že jsem škaredá, protože moje kůže je příliš tmavá a moje zuby jsou moc velké. Proto jsem se raději neusmívala.“ A přitom: „Takový krásný a příjemný úsměv,“ pomyslí si – a také jí to říkám.

Přes to všechno udělala kandidaturu z matematiky. Jedna přítelkyně, které se svěřila se svojí vnitřní bidou, jí vysvětlovala, že její deprese a myšlenky na sebevraždu pocházejí z minulého života, z její špatné karmy. Této přítelkyni se podařilo nasměrovat ji k buddhismu. „S buddhismem jsem neměla žádné problémy. Tam není žádný Bůh, jenom karma a jak se může překonat špatná karma, aby se dosáhlo nirvány.“

Řekli jí, že musí recitovat mantry, aby vystoupila z cyklu smrti a znovuzrození, z tohoto trvalého stavu utrpení. Protože se chtěla deprese zbavit, byla připravena

to podstoupit. Prý to pomůže, aby mohla určovat svůj život a svůj osud, pomůže jí to osvobodit se z utrpení, jakož i ve snaze spasit sama sebe.

Recitovala tedy mantru po sedm let, pokaždé jednu hodinu ráno a jednu večer a doufala, že vystoupí z onoho cyklu smrti a znovuzrození a že dojde klidu a radosti.

U Jyotsny však nemělo toto sebevykoupení žádný úspěch. Po sedmi letech mantry byla dále depresivní, osamělá, měla myšlenky na sebevraždu, silné záchvaty migrény a žádnou radost ze života.

Jednou měl být bratr pokřtěn, aby se mohl oženit. Kněz prohlásil, že pak musí být pokřtěny také sestry. Navzdory velké zlobě otce dosáhla matka toho, že se všechny tři děti nechaly pokřtít. Jyotsna to udělala kvůli matce. Měla 27 let, když vstoupila poprvé do křesťanské církve. Okamžitě tu pociťovala velký klid, jaký nikdy nepociťovala ani v buddhistických chrámech, ani u Moonovy sekty nebo u sikhů, o které se také zajímala.

„Tak jsem potom častěji chodila v neděli do pravoslavného kostela. Modlit jsem se neuměla, ale recitovala jsem tam svoji Lotosovou sůtru,“ vypráví vesele. „Protože jsem podle buddhistického učení měla každý rok získat pro buddhismus deset lidí, rozdávala jsem lidem v kostele buddhistickou literaturu.“ V Kristu viděla jedno vtělení Buddy.

V roce 1994 ji pozvala přítelkyně na uzdravující seminář katolických kněží. Měli tam uzdravovat lidi. Se smíchem říkala: „Považovala jsem tuto osobu poněkud za bláznivou. Proč by se mělo chodit za nějakým knězem, místo aby se šlo za lékařem, když je někdo nemocný?“ Protože přítelkyně to nechtěla ponechat náhodě, šla nakonec s ní.

Několikadenní seminář se konal na pozemku školy. Bylo tam shromážděno okolo 7 000 lidí, provolávali hlasitě *Aleluja*. „Jejich Bůh musí být hluchý, proč křičí tak hlasitě, jsou ještě normální?“ Taková byla její první reakce. Šla dopředu, aby viděla, co se tam děje. Kázání neposlouchala, ale dívala se okolo. Večer byla

uzdravující modlitba. Modlili se za nemocné. Pak řekli: „Tři osoby byly zbaveny bolesti v zádech, ať povstanou!“ Tři lidé se postavili a potvrdili to.

Jyotsna si byla jistá: to jsou kněžskými zaplacení herci. To nic nedokazuje. Úplně vpředu si všimla jedné padesátileté ženy s červenou šálou, kterou její průvodci každý den přivázeli v invalidním vozíku. „Pomyslela jsem si: Kdyby křesťanský Bůh uzdravil tuto ženu, která se nemůže postavit, pak v něho uvěřím.“ Proběhly dva nebo tři dny s modlitbami a Jyotsna přicházela stále znovu, jenom aby se dívala. Čtvrtého dne, kdy se zase modlili za uzdravení nemocných, řekl kněz náh-

le: „Ježíš uzdravil právě paní, která sedí na vozíku a má červenou šálu.“

Jyotsna se otočila k ženě na vozíku, a hle: s třesoucima se nohama povstala, šla dopředu, uchopila mikrofon a prohlásila se slzami v očích: „Jsem hinduistka, sedím od 25 let na vozíku, nemohla jsem chodit. Byla jsem u všech svatých řek v Indii, vykoupala jsem v nich své nohy, ale neuzdravila jsem se. Teď, když se otec modlil, cítila jsem ve svých nohou jako by elektrický proud. Mohu znovu chodit. Ježíš mne uzdravil.“

„Když jsem to uviděla, dostala jsem opravdu strach. Co se tu stalo? Začala jsem plakat, padla jsem na kolena. To

byl ten jeden zázrak. Druhý velký zázrak se stal v mém srdci: Bůh vzal moje srdce z kamene a dal mi srdce z masa. Vzlykala jsem: »Ježíši, já věřím, že jsi Spasitel, nejenom křesťanů, ale celého světa, všech lidí.« Ta paní byla přece hinduistka, a on ji uzdravil. Ježíš mě vzal vážně. Odevzdala jsem mu svůj život.“

Konečně prožila pokoj, ten pokoj, který dává Ježíš. K tomu ještě dodává: „Už jsem nikdy neměla migrénu, nikdy deprese, žádné pomyšlení na sebevraždu...“ Se smíchem doplňuje: „Ani žádný komplex méněcennosti. Mnoho radostí vstoupilo od té doby do mého života.“ Cítí se skutečně osvobozena.

O Otčenáši – Tlučte, a otevře se vám

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Dokonce Mesiášova smrt je pohroužena do modlitby, takže hodiny mučení se vyznačují překvapujícím klidem. Ježíš utěšuje ženy, modlí se za ty, kdo jej křížují, slibuje ráj dobrému lotrovi a naposled vydechuje se slovy: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“ (Lk 23,46) Ježíšova modlitba jako by tlumila ty nejnasilnější emoce, přání pomsty a odplaty, smíruje člověka s jeho neúprosnou nepřítelkyní, kterou je smrt.

V Lukášově evangeliu také nacházíme prosbu vyslovenou jedním z učedníků, aby je sám Ježíš naučil modlitbě. A říká: „Pane, nauč nás modlit se.“ (Lk 11,1) Viděli, jak se modlí on. „Nauč nás to,“ můžeme říci Pánu i my. „Ty, Pane, se modlíš za mne, to vím, ale nauč modlitbě i mne, abych se mohl také modlit.“ Z této prosby – „Pane, nauč nás modlit se“ – se zrodí dosti obsažné učení, kterým Ježíš vysvětluje svým, jakými slovy a jakými city se mají obracet k Bohu.

První částí tohoto učení je právě Otčenáš. Takto se modlete: „Otče náš, jenž jsi na nebesích.“

„Otče“ – to slovo se krásně říká. Celou modlitbu můžeme zůstat pouze s tímto jediným slovem: „Otče“. A vnímat, že máme Otce, nikoli zaměstnavatele, ani kmotra, nýbrž Otce. Křesťan se obrací k Bohu především oslovením „Otče“.

V tomto učení, které Ježíš podává apoštolům, je zajímavé pozastavit se u několika instrukcí, které doprovázejí text modlit-

by. Ježíš nám podává několik vysvětlení, aby nám dodal důvěru. Podtrhují postoj věřícího, který se modlí. Je to například podobnoství o neodbytném příteli, který přichází a obtěžuje celou spící rodinu, protože dostal nečekanou návštěvu, které nemá co nabídnout. Co říká Ježíš na tuto situaci, že někdo tluče na dveře a probouzí přítele? – „Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje.“ (Lk 11,8) Tím nás chce naučit, abychom se modlili a v modlitbě vytrvali. A vzápětí podává příklad otce, jehož syn má hlad. Vy všichni, otcové i dědové, kteří jste tady, když syn nebo vnuk má hlad a dožaduje se jídla: „Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada?“ (Lk 11,11) Všichni ze zkušenosti víte, že požádá-li dítě o jídlo, dáte mu, co chce, k jeho dobru.

Těmito tvrzeními Ježíš vysvětluje, že Bůh vždycky odpovídá, a žádná modlitba nezůstane nevyslyšena. Proč? Protože on je Otec a nezapomíná na svoje trpící děti.

Tato tvrzení nás poněkud znejistují, protože se zdá, že mnohé naše modlitby nedosáhly žádného výsledku. Kolikrát jen jsme žádali a nedostali – všichni jsme to zažili –, kolikrát jen jsme tloukli a dveře zůstaly zavřeny? Ježíš nám doporučuje, abychom v takových chvílích vytrvali a nepokládali se za odbyté. Modlitba vždycky proměňuje realitu, vždycky. Ne-

změníme-li věci kolem sebe, změníme se alespoň my, změní se naše srdce. Ježíš přislíbil dar Ducha Svatého každému muži a každé ženě, kteří se modlí.

Můžeme si být jisti, že Bůh odpoví. Jedinou nejistotu působí čas, ale nepochybujeme, že Bůh odpoví. Nanejvýš budeme muset vydržet celý život, ale on odpoví. Slíbil nám to: On není jako otec, který dá hada místo ryby. Není nic jistějšího: touha po štěstí, kterou všichni nosíme v srdci, se jednoho dne splní. Ježíš říká: „Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat?“ (Lk 18,7) Ano, zjedná spravedlnost, vyslyší nás. Jaký to jen bude den slávy a vzkříšení! Modlitba je už od nynějška vítězstvím nad osamocněním a beznadějí. Modleme se. Modlitba mění realitu, nezapomínejme na to. Buď změni věci, nebo naše srdce, ale vždycky měni. Modlitba je už od nynějška vítězstvím nad osamocněním a beznadějí. Je viděním každého fragmentu stvoření, hemžícího se v neúprosnosti dějin, jejichž smysl někdy nechápeme. Jsou však v pohybu, na cestě. A na konci každé cesty, co je na konci naší cesty? Na konci modlitby, na konci času, věnovaného modlitbě, na konci života je co? Otec, který očekává všechno a všechny s otevřenou náručí. Hledme k tomuto Otci.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Nejprve ale nevěděla, kam se má nyní obrátit. Různé křesťanské směry víry jí byly cizí, neviděla žádný rozdíl mezi katolicismem, protestantismem, ortodoxií, letničním hnutím... O nedělích vyhledávala proto všechny budovy s křížem, protože hladověla po informacích o Ježíši. Kdo to byl? Co udělal?

V parlamentu, kde tenkrát pracovala, potkala katolického přítele. Když tento muž viděl její zmatek, pozval ji, aby přišla do jeho katolického kostela. Když v neděli vstoupila do kostela, právě zpívali mariánskou píseň a vzpomněla si, že tuto píseň zpívala kdysi její zesnulá babička z matčiny strany. Ona se také, když seděla u postele své vnučky, modlila za její obrácení a křest... „To mě tenkrát zlobilo, dnes si však myslím, že to byly její modlitby, které vedly k tomu, že když jsem tuto píseň slyšela v kostele, vnitřně jsem roztála. Tehdy jsem stála u sloupu v katolickém kostele a plakala jsem. Věděla jsem, že to bylo ono, co jsem hledala. Matka Boží mě přivedla domů. Nyní se mohu stát součástí této církve.“

Ale nebylo to vůbec snadné. Doma o tom nemohla s nikým mluvit, protože otec přísně zakázal náboženské rozhovory. Matka, která byla ortodoxní, to považovala za zradu. Kněží, s nimiž mluvila o přijetí do církve, si mysleli, že má ještě počkat. Ona byla už ateistkou, komunistkou, buddhistkou, v Moonově sektě, v letničním hnutí a v ortodoxní církvi. Kdož ví, jak dlouho zůstane katoličkou?

„To byl šok, nejraději bych plakala,“ vzpomíná si. Přece jí přijal modlitební a kazatelský tým charismatického hnutí. Dostala Bibli, růženc a učila se modlit a kázat. S tímto týmem procestovala sever Indie a zažila mnoho zázraků. V průběhu času vyprávěla také ona lidem o lásce Boží.

V Novém Dillí založila modlitební skupinu pro anglicky mluvící mladé lidi v katedrále. Ale stále nebyla členkou katolické církve, nemohla chodit k přijímání. „Velmi jsem tím trpěla. Po pěti letech mě zavolal jeden kněz, když jsem chtěla po mši odejít z kostela a řekl: »Ty víš o víře a o církvi teď více než mnozí katolíci a chtěla jsi vstoupit do katolické církve, ještě stále chceš?« – »Ano, otče, ano, otče!« byla moje nadšená odpověď.“ S Bibli, svíci a mnoha modlitbami, které ona,



*Alexa Gaspariová a Jyotsna
v Heiligenkreuzu*

hluboce dojatá, opakovala, byla slavnostně přijata do katolické církve. Tak ráda by o tom někomu vyprávěla, ale doma nesměla. „Všichni už poodcházeli, obrátila jsem se ke kostelu a na něj šťastně volala: »Jsem katolička, jsem katolička!« To bylo v červenci 1999. Ještě dnes má slzy v očích, když vypráví o „nejšťastnějším dnu svého života“.

Svým změněným stylem života ztratila mnoho přátel, získala však mnoho jiných. „V neděli dopoledne jsem už nechodila lézt na skály,“ usmívá se.

Potom co čtyři roky redigovala v parlamentu dotazy, se osamostatnila a pracuje v oblasti softwaru, kde se opět zabývá zpracováním dat. Také zde je „na volné noze“. To jí umožňuje, aby následovala Boží volání a působila při zvěstování.

Jednoho dne se jí Bůh zeptal: „Jsi připravena pít hořký kalich?“ Nejdříve se zdráhala, pak byla připravena. Bůh věděl lépe, co bylo pro ni dobré. Brzy potom upadla její matka a přivodila si komplikovanou zlomeninu. Sotva byla operována a uzdravena, upadla znovu a potom ještě potřetí. Později se ukázalo, že má tuberkulózu. K tomu se přidala rakovina. Jyotsna 12 let matku ošetřovala a v noci se ani nevyspala. Při pobytech v nemocnici matku doprovázela.

Je to obdivuhodné, úžasné svědectví pro naši dobu. „Dobří“ přátelé jí radili, aby se starala sama o sebe a přenechala péči o matku jiným. Jiní zase doporučovali,

aby se věnovala dále šíření slova Božího. Těmto odpovídala: „Kázat a chválit Boha mohou také jiní, o svoji matku mohu pečovat jenom já.“ Vysvětluje mi, že „nikomu jinému bych svoji matku nepřenechala. Vždyť mě přece všemu naučila: chodit, mluvit, číst... Vždycky se mi věnovala, a teď, kdy je jí zle, bych ji nepředala do cizích rukou...“ Je si jistá, že udělala dobře, protože po celý čas cítí, že „Ježíš je u mě a posiluje mě. V těchto letech jsem se dověděla více, než bych se naučila v exercičním domě.“

Jednoho dne řekl otec: „Když vidím, jak ošetřuješ svoji matku, vím, že je někdo s tebou, koho neznám, a který ti dává sílu. Sama bys to nemohla zvládnout bez naříkání.“ Dále vysvětluje: „On, ateista, tím nepřímou uznal existenci Boha, aniž by ho pojmenoval.“ Před několika lety doprovázel svoji dceru o Velikonocích ke křesťanskému centru. Tam organizovali křížovou cestu. Když stál pod stromem, díval se otec nezúčastněně. Tu na něho zavolal nositel kříže a položil mu kříž na ramena. Aniž by věděl, co se s ním děje, odnesl otec kříž k dalšímu zastavení. S obavou si dcera netroufala nic říci, otec však řekl, že to byla pěkná zkušenost.

Po léta se teď stará o otce, který sám potřebuje pomoc. Ještě se sice nestal křesťanem, ale již neodmítá křesťanské obrazy. Když v neděli nestihá práci, aby přišla včas na mši, upozorňuje ji, aby už šla. Teď, když je na cestách, je ubytován po tuto dobu v křesťanském domově důchodců. „Cítí se tam velice dobře, spřátelil se s jedním knězem a bývá přítomen na mši,“ vypráví s úsměvem. „Bůh má jistě ještě plán s mým otcem.“

Náhle se přeruší a já jsem velmi dojatá, když říká: „Teď jsem úplně zapomněla na mikrofon. Připadám si, jako bych si s tebou rozdělila srdce.“

A potom vypráví, jak jí mnoho lidí v roce 2007, po smrti její matky radilo, aby se vdala. Ona ale chtěla „raději studovat Písma, číst v řeči, kterou mluvil svatý Pavel, číst, co napsal. Proto jsem začala studovat teologii.“ Dostala, Bohu díky, stipendium, získala titul bakaláře a pak magistra biblických věd.

Je pro ni důležitá její modlitební skupina „Živá voda“ v Novém Dillí. O jejím významu vypráví při exercičích: „Jestliže chceme být stálí ve víře, udržovat tento

oheň při životě, potřebujeme společenství. Jeden příklad pro srovnání: Jednu hůl samotnou je možné lehce zlomit, tři už obtížněji, deset nebo dvacet, které jsou navzájem svázány, už vůbec ne. Zůstat pevnou ve víře o samotě je obtížné, zvláště v těchto dnech v Indii, kde jsou křesťané pronásledováni. Proto jsem součástí modlitební skupiny.“

A dále pokračuje: „Když se v Indii staneš křesťanem, ztratíš své přátele a velmi často i svoji rodinu. V této době potřebuješ společenství. Také původní církev takto fungovala. Modlili se za sebe navzájem o odvahu a statečnost, aby mohli zvěstovat Ježíše. Tak mohl Bůh skrze ně dávat znamení a konat zázraky a přivádět stále více lidí. To je také povolání moje a nás všech, zvěstovat ostatním evangelium. Povinnost předávat víru dále není vázána na stáří. Nikdo není příliš starý nebo příliš mladý.“

V Indii to není bez nebezpečí. V poslední době tam bylo vypáleno mnoho kostelů. Také z jednoho v jejím sousedství zbyla hromada suti a popela. Ve státě Orissa na východě Indie, jak jsem slyšela, je pronásledování křesťanů nejsilnější. Současná vláda chce udělat z Indie

čistě hinduistický stát a křesťané jí stojí v cestě. Proto potřebují naléhavě naší modlitbu!

A přitom je Indie plodnou půdou pro misii. Jyotsna to dokládá na svém zážitku: Jednou přišel do kostela osmnáctiletý mladík, hinduista, a prohlížel si zastavení křížové cesty. Ptal se Jyotsny, která právě byla v kostele, proč náš Bůh tolik trpěl, proč musel nést těžký kříž a krváčet na kříži. Vysvětlila mu, že to bylo za jeho a její hříchy. To mladíka šokovalo. Bůh, který se stará o hříchy nějakého hinduisty a za něho bere na sebe utrpení!?

„Vyprávěla jsem mu více o Ježíši a ten mladý muž byl dojatý k slzám. O něco málo později vstoupil do modlitební skupiny a nakonec byl pokřtěn.“ Jyotsna se stala jeho křestní kmatrou.

Podle jejího vyprávění se velmi zastával víry, byl proto v ohrožení a nakonec za nevyjasněných okolností ve 27 letech zavražděn! My na Západě nemáme tento problém, jak říká. Můžeme svoji víru žít ve svobodě a měli bychom ji proto ostatním zvěstovat. „Nemějte strach,“ vyzývá posluchače při svém svědectví.

Ona je zdrojem zpráv o velikých činech Božích v našich dnech. Tak vypráví

vi o evangelizační škole v Novém Dillí. Tam se učí mladí lidé vyprávět o Ježíši těm, kteří o něm nikdy neslyšeli. Jsou vysíláni po dvou, aby kázali a modlili se za nemocné.

Jednou se stala tato příhoda: U jedné zastávky v buši ležel na zemi muž, vedle něho berla. Tak čekal na autobus. „Máte chvíli čas?“ ptali se ho dva mladí misio-náři. „Chtěli bychom vám něco důležitého vyprávět.“ A vyprávěli mu o Ježíši.

Muž žasl, když slyšel o Bohu, který za nás zemřel na kříži a který ho miluje a který by ho chtěl uzdravit – také dnes. Oba mladí lidé se za něho modlili, muž po nich modlitby opakoval. Už za několik minut cítil, jak vchází do jeho nohou síla – povstal bez berly a mohl chodit.

„Tito oba mladí lidé jsou obyčejní členové jedné modlitební skupiny, je to Pán a evangelium, kdo mají takovou moc,“ vypráví s největší samozřejmostí. „Bůh čeká každý den na každého z nás, aby mohl vykonat zázrak. Neberte to na lehkou váhu,“ vyzývá přítomné na závěr.

Z VISION 2000 - 5/2018 přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

Papež František zrušil komisi Ecclesia Dei

Apoštolským listem motu proprio zrušil papež František komisi *Ecclesia Dei* a problematiku dosud spadající do její kompetence svěřil Kongregaci pro nauku víry. V jejím rámci bude ustanovena zvláštní sekce pro otázky komunit a institutů navazujících na předkoncilní tradice řeholního života a liturgie a pro dialog s následovníky arcibiskupa Lefébvra.

Motu proprio o Papežské komisi *Ecclesia Dei*, datované 17. ledna 2019, připomíná genezi tohoto orgánu ustanoveného 2. července 1988 Janem Pavlem II. s cílem usilovat o plnou jednotu s kněžími, seminaristy, komunitami i jednotlivými řeholníky a řeholnicemi spojenými s Bratrstvem založeným Mons. Marcelem Lefébvrem, kteří si přáli zachovat jednotu s Petrovým nástupcem a zároveň zachovat své vlastní duchovní a liturgické tradice. Motu pro-

prio *Summorum Pontificum* ze 7. července 2007 rozšířilo pravomoci této komise také na další instituty, které se řídí mimořádnou formou římského ritu. O dva roky později papež Benedikt XVI. v motu proprio *Ecclesiae unitatem* z 2. července 2009 komisi reorganizoval. V souvislosti se zrušením exkomunikace biskupů vysvěcených bez papežského souhlasu její práce získala převážně doktrinní ráz, a proto ji užším způsobem spojil s Kongregací pro nauku víry. Právě z této kongregace vzešel požadavek, aby se další dialog s Kněžským bratrstvem sv. Pia X. vedl přímo na úrovni tohoto nejvyššího vatikánského úřadu. S ohledem na dosaženou „stabilitu komunit slavících obvykle podle mimořádného ritu“ a na to, že „otázky pojednáváné Papežskou komisí *Ecclesia Dei* jsou převážně věroučné povahy“, papež František ve svém motu proprio rozhodl o zrušení této komise

a převedení jejích úkolů na Kongregaci pro nauku víry, kde vznikne zvláštní sekce, která problematiku tradicionalistických komunit převezme a do níž přejde také většina personálu doposud působícího v komisi.

Papežovo rozhodnutí reflektuje rovněž požadavek vznesený novým vedením Kněžského bratrstva sv. Pia X., které vyjádřilo přání diskutovat se Svatým stolicem nad texty II. vatikánského koncilu. Jak podotýká ve svém komentáři ediční ředitel Vatikánského rozhlasu, Andrea Tornielli, tohoto delikátního tématu se ujme prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál Luis Ladaria.

Dispozice obsažené v motu proprio o Papežské komisi *Ecclesia Dei* vstoupily v platnost ihned po svém zveřejnění v deníku *L'Osservatore Romano* 19. ledna 2019.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (41)

7. Proroctví (Čtvrtá část)

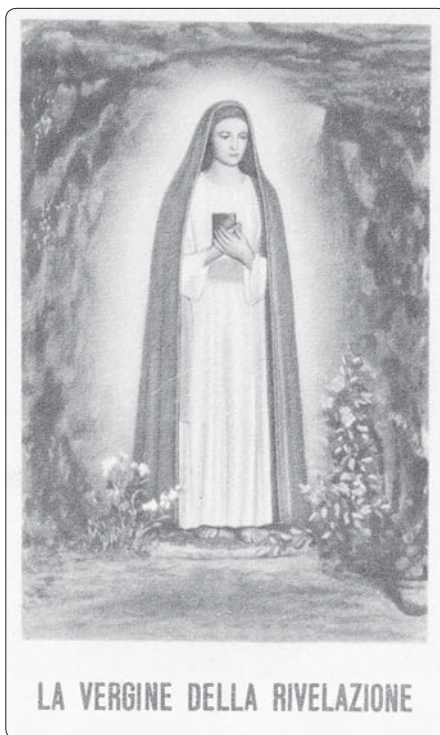
Dne 31. července 1983 měl Bruno jeden z nejspletitějších snů celého svého života:

„Nacházím se v jedné místnosti, velké a velmi osvětlené. Na jejím konci na zdi byly velké hodiny: díval jsem se, kolik je hodin, bylo za tři minuty dvanáct, ale venku jsem neviděl světlo. Tehdy jsem si pomyslel: je 24 hodin, tj. půlnoc. Znenadání je blízko mě Panna Maria, která se na mě usmívá, a jako to dělá matka s vlastním dítětem, pokládá mi ruku na ramena a tlačí mě do blízkosti hodin. Vidím její ruku, jak se dotýká velké ručičky, a říká: »Modlete se, je možno se tomu vyhnout, toto značí hodinu konce. Toto je čas pro to, abyste se obrátili a měli pokoj,« a vrací ručičku o patnáct minut zpět. Všechno zmizelo a já pláču, ano, pláču, a uvažuji: »Jaký konec budou mít mnozí na konci?«“

V jeho deníku-agendě z tohoto roku se na stránkách pro 22. a 23. prosinec nachází vložený výstřížek z novin:

„Chicago. 21. prosince. Zhoršení napětí mezi USA a SSSR přiblížilo svět atomové válce více než jakákoliv jiná krizová situace po roce 1953: toto tvrdí časopis *Bulletin of the Atomic Scientists* (Věstník atomových vědců), který ohlašuje, že ve světle tohoto konstatování se symbolické »apokalyptické hodiny« posunou o jednu minutu k »nukleární půlnoci«. Znepokojující časové nastavení se uskuteční zítra v souvislosti s publikováním nového čísla časopisu. Hodiny katastrofy, které doposud ukazovaly čtyři minuty do půlnoci, budou tak nastaveny na tři minuty do půlnoci. Podle šéfredaktora *Bulletinu* Ruth Adamse je to poprvé za tři roky, co symbolické hodiny budou nově nastaveny. Čas na hodinách, publikovaný časopisem již od roku 1947, se mění, když se vědci, kteří řídí periodikum, shodnou v diagnostikování zvýšení nebo snížení nebezpečí jaderné války. Se zítřejší úpravou se jaderná apokalypsa přiblíží více než v jakékoliv jiné chvíli s jedinou výjimkou roku 1953, kdy v důsledku exploze první sovětské vodíkové bomby byla ručička nastavena na dvě minuty do půlnoci.“

Když se zkoumají následující novinové zprávy, je znepokojující objevit, jak Panna Maria viděla daleko dopředu: ony hodiny – mimochodem „objevené“ přesně v roce 1947 – byly právě na konci onoho roku 1983 nastaveny na tři minuty před půlnocí. Pak se začaly postupně vracet: na šest minut před půlnocí v roce 1988, na deset minut v roce 1990 a na sedmáct



minut v roce 1991. Pak díky lidským „snahám“ znovu začaly postupovat vpřed: na čtrnáct minut před půlnocí v roce 1995, na devět minut v roce 1998, na sedm minut v roce 2002, na pět minut v roce 2007, na šest minut v roce 2010, na pět minut v roce 2012, a nakonec se v lednu 2015 vrátily na výchozí bod tří minut před půlnocí, připsaný „nekontrolovatelným klimatickým změnám, modernizaci nukleárních zbraní a bezmeznému rozšíření jaderného arzenálu“, které „představují mimořádnou a nepopíratelnou hrozbu pro přežití lidstva“.

Dne 1. února 1986 čteme první, poněkud záhadné poselství:

„Připravte se, moje děti: již nemohu udržet ruku! Hněv spravedlnosti je nad vámi!⁽¹⁾ Budete prožívat toto znamení: znamení znečištěného vzduchu, neobděláné půdy a bledosti nepoživatelného mléka!“

Následujícího 1. března je to lépe určeno:

„Ode dneška znečištění ve světě: totiž na této ubohé zemi, z Ruska a Ameriky nebo Asie, Oceánie či Evropy a dokonce z Afriky plyny jedovaté pro člověka; zvířata, divoká zvíř, stromy a zeleň budou vinou člověka otráveni! Uskutečňuje se ďáblova pomsta a člověk je jeho vhodným ničícím nástrojem! Bude tomu, jak říká Pán a jak to píší evangelisté: »Běda těhotným ženám, které se mají stát matkami, a běda kojenným malíčkým, v oněch dnech bude bída na zemi!« Ubohý vzduch! Ubohá země a ubozí vy! (Panna Maria ze smutňuje!)“

Ani ne za dva měsíce, v 1.23 hodin dne 26. dubna 1986, v jaderné elektrárně v Černobylu, asi 100 kilometrů severně od ukrajinského hlavního města Kyjeva, reaktor č. 4 explodoval následkem jaderné fúze. Radioaktivní oblak, který následoval, dospěl až do Itálie a na Balkán a dotkl se také východního pobřeží Severní Ameriky. Je to nejzávažnější nehoda, ke které kdy došlo v jaderné elektrárně: byla klasifikována jako katastrofa sedmého stupně, nejvyššího v INES (mezinárodní stupnici jaderných a radiologických událostí Mezinárodní agentury pro jadernou energii). Pohroma ihned zapříčinila 65 obětí, ale v následujícím období zemřelo na přímé následky ozáření kolem deseti tisíc osob, další desetitisíce dostaly nádory vyvolané ozářením a na několik měsíců byly kontaminovány četné potravinářské produkty, zejména zelenina a mléko.

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“

(Milano: Adriano Salani, 2016)

vybral a přeložil

fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Setkáváme se zde s obrazem přítomným také ve zjevení Panny Marie v La Salette i jinde, jak Panna Maria již nemůže svými přímluvami udržet trestající ruku Boží. [pozn. překl.]

Pondělí 4. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (22. díl): Jánem Kuskou **7:10** Dar z Medžugorje **7:30** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově [P] **7:55** Mezi pražci: Únor 2019 **8:50** Živě s Noe [P] **8:55** Uvítací ceremoniál a přijetí v prezidentském paláci: Papež ve Spojených arabských emirátech [L] **9:55** Putování Modrou planetou: Austrálie **10:45** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **11:10** Patagonie: Misionářský sen **11:30** Studio František [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **13:35** V souvislostech **14:00** Studio František [L] **14:30** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **15:00** Mezináboženská konference v Památníku šajcha Zajda: Papež ve Spojených arabských emirátech [L] **16:10** Století Andělky **16:25** Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Ráno [P] **18:35** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:45** Za závojem **19:40** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží **21:00** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **21:10** Terra Santa News: 30. 1. 2019 **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Vladimír Just – Proměny faustovského mýtu **23:35** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 5. 2. 2019

6:05 Pod lampou **8:10** Hlubinami vesmíru s prof. Jiřím Březinou, 1. díl **9:00** Živě s Noe [P] **9:10** V souvislostech **9:40** Závěrečný ceremoniál na letišti v Abu Dhabi: Papež ve Spojených arabských emirátech [L] **10:05** Muzikanti, hrajte **10:35** Jaroslav Martinásek **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Záznam mše svaté ze sportovního stadionu v Zayed Sports City: Spojené arabské emiráty [P] **13:40** Na východ od Říma **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů **16:00** Mezi pražci: Únor 2019 **16:55** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **17:25** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človiček **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Jaro [P] **18:35** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:40** Dávní hrdinové: Útěk **19:05** Hrát si dovoleno **19:30** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2019 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Obdarování – Otec Radek **21:10** Řeckokatolický magazín (187. díl) [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Cvrlikání (47. díl): Marien **23:10** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **23:20** Terra Santa News: 30. 1. 2019 **23:40** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2019 **0:05** Tara Fuki v Parníku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 6. 2. 2019

6:05 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **7:40** Živ nás, Bože, živ nás! (1. díl): Jánošíkove dni v Terchovej 2018 **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2019 **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Přehlídka za oponou **11:00** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) II. **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží **13:40** Vzdělanost – Otec Miroslav **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (5. díl): Tragédie žiraf **16:00** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2019 **16:20** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **16:40** Víra do kapsy **16:55** Bez hábitu naživo: Z kláštera bratří karmelitánů v Kostelním Vydří **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Kukuřice [P] **18:35** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:40** Mezi pražci (74. díl): Leden 2019 **19:30** Terra Santa News: 6. 2. 2019 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán – Sakrální stavby [P] **23:30** Generální audience Svatého otce [P] **0:00** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **0:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 7. 2. 2019

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **6:30** Ohlédnutí za SDM Panama 2019 **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Smířčí kříž **9:30** Terra Santa News: 6. 2. 2019 **9:55** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Tara Fuki v Parníku **13:45** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2019 **16:50** Mezi pražci: Únor 2019 **17:40** Řeckokatolický magazín (187. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Koho já miluji [P] **18:35** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:40** Generální audience Svatého otce **19:00** Večeře u Slováka: 5. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 7. 2. 2019 [P] **20:00** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 7. 2. 2019 **0:30** Misionář pod sopkou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 8. 2. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 2. 2019 **6:30** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **6:50** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **7:35** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán – Sakrální stavby **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Stopy ve sněhu **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **10:10** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží **11:05** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Tak trochu jiný lyžák **13:10** Žalman & spol. na Mohelnickém dostavníku 2013 **14:00** Živě s Noe [L]

14:30 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **16:10** Zpravodajské Noeviny: 7. 2. 2019 **16:35** Buon giorno s Františkem **17:30** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) II. **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Stonožčiny nožičky [P] **18:35** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:40** Missio magazín: Leden 2019 **19:35** Česká věda **20:00** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Večeře u Slováka: 5. neděle v mezidobí **22:35** Mezi pražci: Únor 2019 **23:25** Hlubinami vesmíru s prof. Jiřím Březinou, 1. díl **0:10** Bez tebe to nejde: Umění a potřeba říci druhému ne **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 9. 2. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 2. 2019 **6:25** Klapka s ... (23. díl): Jiří Dittmanem **7:25** Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese **7:50** Sobecký obr **8:30** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človiček **9:00** Dávní hrdinové: Útěk **9:25** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **9:35** Ohlédnutí za SDM Panama 2019 **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 6. 2. 2019 **14:35** Večeře u Slováka: 5. neděle v mezidobí **15:00** Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu – lékař a kněz **15:55** Živ nás, Bože, živ nás! (2. díl): Jánošíkove dni v Terchovej 2018 **17:20** Biblická studna **18:25** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **18:30** Stonožčiny nožičky **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **19:20** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **21:05** Harfa Noemova: Mistři varhan [P] **21:30** Živě s Noe: Týden v kostce [P] **22:35** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **23:30** Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 10. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (24. díl): Eduardem Mockem **7:10** Probuzení Haiti **7:45** Ve službě Šuárů **8:15** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **9:40** Česká věda **10:00** Mše svatá z kostela sv. Bartoloměje: Kopřivnice [L] **11:15** Na křídlech andělů **11:40** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:35** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán – Sakrální stavby **15:00** Muzikanti, hrajte **15:35** Živě s Noe: Týden v kostce **16:35** ARTBITR – Kulturní magazín (56. díl): O Janu Zahradníčkovi **16:50** Až na konec světa **17:55** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:00** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní [P] **18:30** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody [P] **18:55** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **19:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **20:00** Svatá Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **21:00** V souvislostech **21:20** Koncert tří sborů: Odry 2015 **22:20** Buon giorno s Františkem **23:15** Zeno Kaprál básník **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 4. 2. o 20:40 hod.:
Apoštolská cesta pápeža Františka
do Spojených arabských emirátov

Štúdio špeciál a priamy prenos z medzináboženského stretnutia.

Utorok 5. 2. o 13:30 hod.:
Apoštolská cesta pápeža Františka
do Spojených arabských emirátov

Priamy prenos svätej omše zo Zayed Sports City.

Streda 6. 2. o 20:30 hod.:
Fundamenty
(Modlitba v Novom zákone)

Diskusná relácia, ktorá rozoberá Katechizmus katolíckej cirkvi.

Štvrtok 7. 2. o 19:00 hod.: Ruženec

Priamy prenos z kaplnky sv. Anny v katedrále sv. Martina v Bratislave za obete obchodovania s ľuďmi.

Piatok 8. 2. o 20:30 hod.:
Dôkaz viery: Ján Pavol II.
(hraný dokument)

Známu neurochirurgičku, ktorá stratila svoju vieru príčinou rodinnej tragédie, poveria vo Vatikáne, aby potvrdila možný zázrak. Ten sa údajne udial na príhovore Jána Pavla II. Ak by bol uznávaný ako pravdivý, čoskoro by povýšili na oltár nového svätca...

Sobota 9. 2. o 17:00 hod.:
Svätá omša zo 79. Púte radosti

Priamy prenos.

Nedeľa 10. 2. o 16:40 hod.:
Bernadeta: Zázrak v Lurdoch (film)

V roku 1858 sa Bernadete Soubirousovej, chudobnej dievčine z Lúrd, zjavila Panna Mária až osemnásťkrát. Ľudia jej spočiatku neverili. Ale vďaka jej úprimnosti, nevinnosti a vytrvalosti mnohí predsa uverili.

IGNACIÁNSKE EXERCICIE na Svatém Hostyně ve dnech 19. 2. – 23. 2. 2019, vede P. František Lízna SJ.

Téma: Poznať hĺbku vlastného hriechu a Božieho milosrdenství.

 Více na www.hostyn.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
2. – 9. ÚNORA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 2.		PO 4. 2.		ÚT 5. 2.		ST 6. 2.		ČT 7. 2.		PÁ 8. 2.		SO 9. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1708	1924	1692	1907	1197	1329	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	786	884	786	884	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1709	1926	1693	1907	1198	1330	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1710	1926	1693	1908	1201	1334	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1305	1447	1694	1908	1202	1334	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1711	1927	1694	1908	1202	1334	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1305	1447	1306	1449	1202	1335	1306	1449	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 2. 2.																
Hymnus	1300	1442	1145	1273	1160	1290	1714	1932	1698	1913	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1300	1442	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1300	1443	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1302	1445	1149	1277	1164	1294	1717	1934	1701	1916	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1303	1445	691	781	1164	1294	1305	1448	1701	1916	1211	1344	1227	1361	692	781
Prosby	1303	1445	1149	1277	1165	1294	1718	1936	1702	1917	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1298	1440	691	780	1165	1295	1305	1447	1306	1449	1212	1345	1306	1449	692	782
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Nedeľa 3. 2. – 4. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: Jer 1,4–5.17–19

Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17

 Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

2. čt.: 1 Kor 12,31–13,13

Ev.: Lk 4,21–30

Pondělí 4. 2. – ferie

1. čt.: Žid 11,32–40

Ž 31(30),20.21.22.23.24

 Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)

Ev.: Mk 5,1–20

Úterý 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Žid 12,1–4

Ž 22(21),26b–27.28+30ab.30c–32

 Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)

Ev.: Mk 5,21–43

Streda 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Žid 12,4–7.11–15

Ž 103(102),1–2.13–14.17–18a

 Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)

Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtok 7. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,18–19.21–24

Ž 48(47), 2–3a.3b–4.9.10–11

 Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)

Ev.: Mk 6,7–13

Pátek 8. 2. – nezávazná
památka sv. Jeronýma
Emilianiho nebo sv. Josefíny
Bakhty

1. čt.: Žid 13,1–8

Ž 27(26),1.3.5.8b–9abc

 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Mk 6,14–29

Sobota 9. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Žid 13,15–17.20–21

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mk 6,30–34

VZDĚLÁVÁME SE A DUCHOVNĚ ŽIJEME

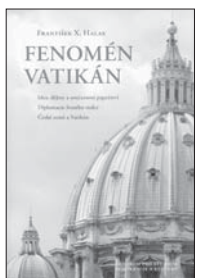


MARIÁNSKÝ SLOUP NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE • PAMÁTNÍK VÍTĚZNÉ BITVY

Josef Pejřimovský

Brožurka obsahuje texty, které byly postupně uveřejněny v roce 2018 na stránkách týdeníku *Světlo*. Jsou zde zachyceny postavení a historie Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Přináší rovněž odpověď na zásadní otázku: Proč obnovit tento Mariánský sloup? Vše je zakončeno smírnou modlitbou za obnovení sloupu.

Josef Pejřimovský • Druhé, doplněné vydání Brož., A5, 36 stran, 39 Kč



FENOMÉN VATIKÁN

František X. Halas

Kniha má čtyři kapitoly, jimž je předeslán *Úvod*, který rozvádí, proč papežové neodvozuji svůj vliv v oblasti mezinárodních vztahů od svého postavení hlavy Městského státu Vatikán, a proč naopak veškerý význam Vatikánu ve světové politice je založen výhradně na postavení hlavy katolické církve jako duchovního vůdce. První kapitola se zabývá otázkou, proč a v jakém smyslu je papež hlavou katolické církve. Druhá kapitola podává historický přehled vývoje instituce papežství v jeho vztahu ke „světské moci“, státům a jejich vládcům (od počátku dějin křesťanství až do zániku církevního státu v r. 1870). Třetí kapitola předvádí moderní podobu církevního státu (od r. 1929), a to ve výkladu o strukturách a orgánech dvojediné instituce Vatikánu-Svatého stolce, o jejím mezinárodním postavení, smlouvách se státy i o výkonech vatikánské diplomacie.

Čtvrtá kapitola si všímá minulosti i přítomnosti vztahů mezi římským stolcem a českým národem v jejich politickém i náboženském rozměru.

CDK (Centrum pro studium demokracie a kultury) • Druhé, rozšířené vydání • Váz., přebal, 165x240 mm, 784 stran, 598 Kč

MANŽELSTVÍ NENÍ PŘEŽITEK

Uspořádal Květoslav Šipr

K 50. výročí vydání encykliky *Humanae vitae* byl připraven sborník, který je určen pro všechny, kdo žijí v manželství nebo se na manželství připravují. Do sborníku přispěli: brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, předseda Rady pro rodinu ČBK; pomocný biskup olomoucké arcidiecéze Mons. Josef Nuzík; Mgr. Karel D. Skočovský, Ph.D.; prof. ThLic. MUDr. Květoslav Šipr, CSc.; MUDr. Helena Šiprová, Ph.D.; MUDr. MDDr. David Száraz; MUDr. Maria Fridrichová; manželé Vyleťalovi; gynekolog a trvalý jáhen Mgr. MUDr. Petr Závodný, CSc. a doc. Mons. Aleš Opatrný, Th.D.

Hippokrates, z. s. • Brož., A5, 40 stran, 87 Kč



BALZÁM PRO DUŠI


Bruno Ferrero • Z italského přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení dává podněty pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo jen pro chvíle, kdy potřebujeme potěšit a povzbudit. Moudrost a laskavost každého z povídaní v této knížce ocení všichni, kteří hledají dotek vlídného duchovního poučení a posily.

Portál, s. r. o. • Brož., 115x190 mm, křídový papír, 88 stran, 149 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.